

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: En Rejseskildring (DK)

Citation: Jacobsen, J. P.: "En Rejseskildring (DK)", i Jacobsen, J. P.: *Lyrik og prosa*, udg. af Jørn Erslev Andersen ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1993, s. 216. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjp08val-shoot-workid74587/facsimile.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Lyrik og prosa

Og hvor han red frem der krummed Bregnerne de brunlaadne Snørkler op over Mulde, det raadne Løv blev levende af gule og hvide Spirer, og tusinde Kim gik af deres Dvale, mens altfor aarle Blomster blaaned frem under Vinterbladenes Mørke, mens Knop-
perne tog til at lysnes i Svulmen over hans Hoved og mens Trækfug-
leskarer kom sejlene som sorte Tegn over den graablaa Himmel.

Amor red op paa Siden af den Gamle med Leen. De nikkede til hinanden og fulgtes saa ad gennem Hulvejen uden at tale, og da Ve-
jen kom ud af Skoven og tog dem med sig tværs over Marken hen til
Adelvejen og de havde den store By lige for sig med dens brune
Tage, dens Taarntinder knejsende og graa og dens guldglimtende
Spir, saa nikkede de igjen til hinanden, med et Smil.

Og de red frem ad Adelvejen, der bugtede sig bred og graa, smale-
re og smalere i det Fjerne, til den som en fin hvid Traad løb ind ad
det sorte Øje paa en af Stadens røde Porte.

Og de red.

Lige indenfor Porten var der en stor bar Urtegaard med krogede
Abildtræer og i den et Hus, der var skudt op i Gavl ved Gavl under
lange stejle Fald af mosgroede Tegl og som havde sine mange sorte
Skorstene støttet af efter hinanden med Jernstænger og med stramme
Lænker af Jern.

Der standsede de.

Østefter var der et Vindue saa stort som en Port, et uendeligt Tavl
og Tern af smaabitte blyindfattede Knaster af Glas. Det var slaet
aabent og haget til Væggen og inden den portstore Aabning stod
Doktor Faust og stirrede ud den Vej han vidste at Skoven og Hulvej-
en var.

Og Døden og Amor red op foran Vinduet, usynlige som de var,
uden at kaste nogen Skygge.

Og der holdt de, større end Mennesker er, og Vinden flagrede
med Dødens sorte Kappe og med Amors Purpur, og deres store He-
ste strakte Halsene ind gennem Vinduet og ludede, halvt i Søvn,
med de tunge Hoveder over Bøger og Pergamenter, gumlende paa
deres Bidsler, og Skummet fra deres Muler dryppede flagevis ned
over sorte Skriflinier og farvestærke Initialer*.

[Den ene Tanke kom stærkere end den anden ind paa Dr. Faust,

* Her stander Renskriften; Resten er suppleret efter en Kladder.

som han stod der støttet paa sine Haandflader mod den brede Vindueskarm, een ringsmykket Haand foran hver Hests Mule, og Lyset viste frem hans Pandes og hans Ansigts klare Blegthed og talte hvert et Haar i hans mørke, krusede Skjæg.

Hørligt klang hver Tanke af hans om de to usynlige derude.

»Nu er jeg 40 Aar,« tænkte han, »10, 20, 30 Aar til kan jeg leve, saa er alt forbi!

Igjen er det Foraar, igjen har jeg eet Aar mindre at leve . . . }